

Den první

Vypnout Rihannu, aby nerušila moře, a najít křoví na spaní

14. dubna 2023, Mahón–Faváritx, 22,7 km

Asi je jasné, že jsem nemohl pořádně dospat, takže probuzení v 6:30 a až násilná snaha se dospat ještě o hodinu déle, s tím vším jsem počítal. Celý batoh si vyskládám na postel a znovu celý přeskládám, abych ještě lépe rozložil váhu na zádech. V půl osmé vycházím do centra Mahónu najít něco k snídani a nakoupit si zásoby vody na cestu. Jak jsem se dočetl v jednom z mnoha článků, které jsem o téhle cestě našel, trasa z Mahónu až do Citadelly (což je prakticky půlka ostrova) není na zásobování a noclehy příliš přívětivá, zvláště mimo sezónu. Nuž. Kolik vody si tedy nakoupit, aby to nebylo moc ani málo? A vážně už teď od začátku potáhnu všechno, neseženu vůbec nic?

Sedám si ke snídani. Obří koláč s tvarohem a broskvemi, džus, káva. Okolní domy vypadají jako polomáčené do vycházejícího slunce a já se rozhoduju, že zariskuju, nakoupím si jen dvě 1,5litrové lahve vody a budu doufat, že ve vesničkách, které mě čekají po cestě k majáku Faváritx (ano, to je ten, který jsem viděl z letadla), najdu místo na oběd a doplnění zásob. Spaní neplánuju, na to je ráno ještě brzy.

*Mahón, 8:16 hod.
Jsem na startu!*

První vykročení na trasu je podobně napínavé, jako když vstupuješ do učebny, kde se dělají maturity, a ty máš dojít k potítku. Mám všechno? Na nic jsem nezapomněl? Fakt už jdu? Vážně už se mám rozejít a začít TU cestu? Vykročím, na tváři mi naskočí, jak říká moje maminka, d'olíčky, je mi fajn. Ve městě se „chytám“ bílo-červených pruhů na lampách a zábradlích, to jsou oficiální značky Camí de Cavalls (čti jako kamí de kavajs) ve městech. Než vstřebám první minuty nové poutní cesty, míjím hezký přístav a vyšlapávám si dvoukilometrový kopeček po asfaltce a nechávám hlavní město na dalších osm dní za sebou.

První dojem je rozpačitý, protože trasa vede jen po silnici, a to až do první vesničky, i úplně první informační cedule vypadá značně unaveně a neudržovaně, ale přece se nenechám rozhodit hned na za-

čátku. Mimochodem, v tomhle mě poutní cesty dost proškolily. Nikdy se nehroutit, pokud něco nejde podle tvých představ nebo vizí. Pokud je cesta horší, než jsi čekal/a. Dnes mě naopak baví to, že za každou zatáčkou na mě čeká něco překvapujícího, a přijímám to jako vítanou výzvu.

Sa Mesquida je obydlená zatáčka na břehu moře, kromě staršího německého páru, který jde na procházku se svým retrívrem, a jednoho dělníka, který opravuje plot prázdninové vily, tu nepotkávám nikoho. Počasí mám v polovině dubna skvělé. Je 19 stupňů ve stínu, vítr fouká vlažný a slunce je milosrdné. Jsem na stejnojmenné pláži a dávám si první přestávku, vlny přinášejí na písčité pobřeží zbytky mořských řas, které pak v mnohem masivnějším množství budu potkávat úplně všude. Někde jich jsou dokonce tak velké nánosy, že se do nich propadají nohy až po kolena.

Tady se plážím říká zátoky (*cala*). Nápis *playa* (pláž) nenajdeš téměř nikde, maximálně tak platja, to je katalánsky. Takže tady, na Cala Mesquida, je toho bordelu jen málo, první pláž, kterou potkávám, na mě dělá krásný dojem. I proto, že je z ní výhled na obrannou věž postavenou Brity v době jejich nadvlády nad ostrovem v 18. století.

Sedám si do písku a pozoruji, jak

Slušný začátek,
jen aby tohle počasí
vydrželo...

se Baleárské moře vlní, a s radostí přijímám nárazy mořského vánku na své tváři. Stejně jako dáma se šedým drdolem a barevným plédem kolem ramen, jež sedí v kempinkovém křesílku na druhém konci pláže u skály a evidentně relaxuje.

Mám za sebou teprve osm kilometrů a do oběda ještě daleko, hlavou mi blikne, že by bylo fajn dneska dojít až k majáku, zdolat tak dvě etapy, tedy dohromady necelých 19 kilometrů, ale nahlas si zopakuju: „No, co, kam dojdeš, tam dojdeš,“ a přímo na pláži se napojím zpátky na Stezku koní, a to konkrétně na dřevěnou lávku přes močály, po níž se paradoxně nesmí jezdit na koních.

Za chvílku otevírám první typická menoršská dřevěná vrátka a stoupám na útesy, z nichž se rozprostírá krásný výhled na moře i zelené pastviny. Konečně, tohle je PŘESNĚ TO, na co jsem se těšil. Trasa ubíhá hezky, byť je samý kopeček, jemně kamenitá. Potkávám první dva cyklisty a o dva kilometry dál partu dělníků, kteří nekompromisně kosí vzrostlé keře zasahující do trasy stezky. Sezóna se blíží, takže zřejmě pravidelná údržba.

Tady v přírodě a mimo civilizaci už cestu pěkně značí dřevěné patníky. Budu je potkávat všude a často. Zastavuju se nad jedním z prvních. První číslovka 01 napovídá, že jdu první etapu. Druhý údaj 006 je pořadové číslo patníku. Kamínky mi křupou pod nohama a do této symfonie se aktivně zapojují svým zpěvem i křikem ptáčí z útesů i okolních luk. Necelá hodinka a půl cesty mi stačila k tomu, abych se slavnostně mohl vyfotit u cedule oznamující konec prvního úseku z Mahónu (také Maó) do Es Grau.

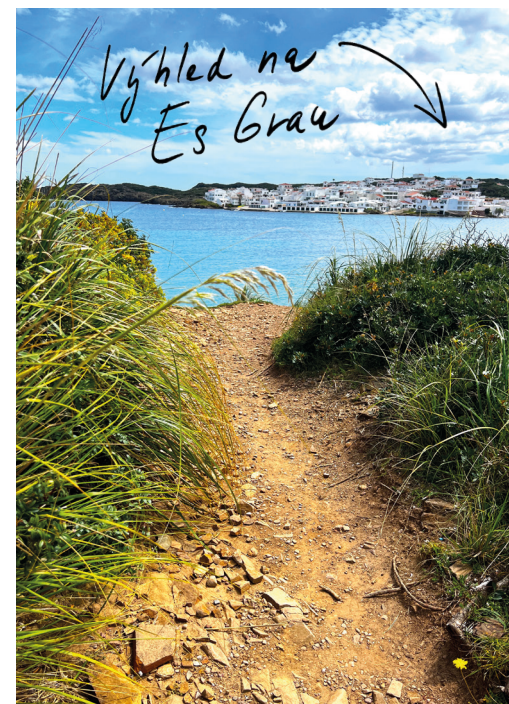
Es Grau si zapamatuj, je to poslední možnost, kde si můžeš udělat nákup, dojít si na jídlo a pak dlouho, dlouho nic. Ubytování? Nenašel jsem NIC, ale i kdyby, jsem dnes teprve v půlce cesty.

Es Grau je asi v létě moc fajn prázdninová destinace, dokonce i teď v dubnu je tady otevřená půjčovna kajaků a můžeš s nimi vyplout na lagunu, která už je součástí chráněné oblasti, přes níž vede i moje trasa pro následujících asi 20 kilometrů. A tím mi dochází, že dnes budu spát poprvé venku, protože tady žádné hotely ani ubytovny nenajdu. Jen přírodu.

Strach? Ne, já se na to dobrodružství těším.

V místním obchůdku si kupuju tři 1,5litrové lahve vody a hned, jak si hodím krosnu zpět na záda, pocítuju, že jsem si naložil moc. Ale co když mi nebude stačit voda? Dávám přednost velké zátěži na zádech před žízní. Radši se udřu k smrti, než abych zhynul žízní. (Ano, právě jsme velmi správně pochopili, že i drama queen momenty patří k mé osobnosti.)

Nenechávám nic náhodě a sedám si na oběd do restaurace, jež bude také tou poslední,

kerou do zítřka potkám. Osvěžuji se nealkoholickou černou Estrellou a mám plán svoje tělo saturovat dostatečným množstvím bílkovin, abych se „natankoval“ a neměl brzy hlad. Dávám si mega talíř přírodních kuřecích medailonků, hranolky, tataru a ještě na odchod Sprite a kafe.

Nasyčen, napojen a spokojen si vykračuju vstříc krásám přírodního parku S'Albufera des Grau a podle papírové mapy je přede mnou úsek číslo dvě, který bych měl prý zvládnout za tři a půl hodiny.

Poprvé za celý den si nasazuju sluchátka a po jídle se chystám povzbudit ještě dynamickým playlistem s Rihannou. Vydržím to asi 20 minut a pak sluchátka zase odkládám, protože mě svírá až vyčítavý pocit, že přicházím o něco hezkého, co Rihanna přehlušuje. Šum moře, zvuky vlastních šlápot, audio kulisy těch nádherných pláží, přes něž procházím směrem na sever ostrova. Trasa mě vede chvílku lesem, chvílku šterkovou cestou mezi loukami a já nemám důvod si na cokoli stěžovat. Jako bych snad i na moment zapomněl, že jsem Čech, moje národní DNA je převálcovaná španělským ostrovním klidem a přírodou, které na celé dnešní druhé půlce trasy už vůbec nic nenarušuje.

Jdu cestami v lokalitě, kterou jsem nadšeně včera sledoval z výšky, stejně jako ti, co právě prolétávají v dopravním letadle nade mnou.

Krátce po 15. hodině už se mi na mysl tlačí myšlenka: kde si dnes-

ka ustelu? A není už čas si vybrat místo? Energie na další pokračování trasy ještě je. Hádám, že tak na hodinku, ale poučen předchozí cestou vím, že se mám první den lehce šetřit, protože hlava mě žene, až to tělo přežene, a druhý den je pak jaksi logicky kritický. Přitom nemusí být. Volím španělskou verzi své myšlenkové mapy, a ta zní: zítřka je taky den. A sedm dalších potom. Budu si tedy hledat místo, kde se na noc uložím.

Stojím v posledním zálivu před výběžkem Cap Monsenyor Vives, přímo na malé pláži Cala

en Cavaller. Je tady malé betonové molo přilepené ke skále, rybářský domek a bobky od koní. „Ale vedle toho domku bych si ustlat mohl,“ přemítám v hlavě. „Měl bych výhled na moře, nejsem vidět z cesty. Hm?“

Ne, to není ono. Budu ještě pokračovat dál. Předtím si ale chvílku natáhnu záda na sluncem vyhrátý kus betonu.

Další pokus o hledání místa na noc mám na Cala Morella Nou. Je spojena s oblastí chráněných písčinych dun, i tady je na pláži nějaký zavřený rybářský domek a bohužel zase hodně vyplavených mořských řas. A taky je tu rušno. Cyklisté, lidi na procházce. Zkousím tedy pár minut posedět, nasát atmosféru a uvidím. Spát přímo na pláži nechci, první noc ne, toužím po nějaké skále s výhledem na moře. Chci mít výhled, protože přesně tak se mi o tom zdálo, když jsem se na Menorku chystal. Proto – jdu dál.

Jsem o pár kilometrů dál. Cala Tortuga. Ukrytá mezi dvěma kopečky, bílá, písčinná a jako na jediné pláži, co jsem během dneška potkal, se tady dokonce i koupou lidi. Ne, není to tím, že by tu byla teplejší voda. Zkousím to na vlastní kůži a pořád je to otužilecká disciplína. Ale tohle místo se mi líbí. Počkám, až se v podvečer vyprázdní, a najdu si místo na rozbití stanu.

*Tahle je ono!
Tady budu spát!*

Oficiálně tedy zakončuju dnešní chůzi, mapa tvrdí, že jsem ušel 18,6 km. iPhone statistika mi ukazuje dnešní součet 22,7 km. Vem to čert, je mi dobře, koupu se, vyhřívám na pláži a nic neřeším. Na pláži je docela rušno, často sem někdo přijde, okoupe si nohy a zase pokračuje, ale dost příchozích se zase před západem slunce vrací stejným směrem, odkud přišli. Ve směru k majáku Faváritx, který je odsud na dohled na protějším ostrovním výčnělku.

Padá na mě únava a toužím se rozvalit jinak než jen na ručníku na písku. Chci si už udělat pohodlí. Tak, jak jsem si vysnil, hledám místo ve křoví nad pláží, jen asi 20 metrů od hlavní trasy Camí de Cavalls, ale pěkně intimně ukryt před zraky lidí na pláži i na cestě. Ještě si to kolem dokola projdu, abych se ujistil, a pak už rozhodnutě hážu batoh na písečný plácek, odklízím nějaký kus ovoce (a na něm hromadu mravenců) a TADY budu spát.

Říkám si, že tady jsem v bezpečí, protože jak by mě tady asi našel nějaký šílený masový vrah, když mě neuvidí nikdo, ha? Cítím se bezpečněji tam, kde o mně nikdo neví, než abych si ustlal na pláži.

Hladově rozbaluju plynový vařič a kartuši, kterou jsem si na tohle

koupil. Mám chuť si udělat bramborovou kaši s masem, co potřebuje zalít jen trochou horké vody... Ale přichází první vážnější TU-DU-DU-TUM mé cesty. Kartuše nesedí. Jsem bez plamínku a takové hovado, abych se tady uprostřed přírodního parku pokoušel rozdělávat oheň, nejsem. Za blbost se platí, a tak to jím studené. Vyhlížím si u toho na maják, do týla mě hřeje západ slunce. V duchu se ironicky směju sám sobě, že neotestovat si kartuši hned u obchodu je vážně pitomost, ale počítal jsem s tím, že všechno se nepovede podle plánu. A jsem zase nadmíru spokojený s tím místem na spaní, takže si to promíjím a smířuju se se studenou improvizací.

Přichází noc a se západem slunce se krajinou rozezní žabí megakoncert. Tam někde dole pode mnou, v močálu za pláží, skřehotají snad tisíce žab a přehlušuje je chvílemi mořský šum. Chvilku mě to štve, ale zvykám si. Padají mi víčka a snažím se usnout. Nafukovací karimatka z Decathlonu je fajn, ale i tak se převaluju a nejde mi upadnout do hlubšího spánku. Venku je asi 12 stupňů, ale mně je krásně teplo. Až moc. Kolem 11. v noci vylézám ze stanu a zvedám hlavu k obloze. Je posetá hvězdami a jen světlo od majáku ji tónuje tak, až to připomíná mlhovinu.

Druhý pokus o usnutí je úspěšnější, leč (!) vytrhávají mě z něj záblesky světla a mužský křik z dálky. Ha! Masoví vrazi si pro mě jdou! Jak ale ví, že tady jsem? Na instagram jsem to nedal a WhatsApp mojí rodiny snad nesledují, ne? Roze-pínám stan, abych ověřil situaci, a zjišťuju, že na pláž tam dole pode mnou přijeli noční rybáři, mávají baterkami sem a tam a občas je zřetelně osvití nedaleký maják. Tak nic, jdu už ale fakt spát.

